

Sygn. akt IV CSK 268/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa P. S., H. S., R. B., E. G., J. R., F. J. i B. S.  
przeciwko J. M.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 6 listopada 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powodów  
od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku  
z dnia 29 października 2014 r., sygn. akt XVI Ca 467/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Gdańsku zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Stargardzie Gdańskim z dnia 4 września 2013 r., którym uwzględnione zostało roszczenie powodów o uzgodnienie treści opisanej księgi wieczystej przez nakazanie wykreślenia w dziale drugim wpisu pozwanej i dotychczasowych udziałów powodów oraz wpisania H. S., R. B., E. G., F. J., J. R. jako właścicieli w odniesieniu do udziałów po 1/6 części oraz B. S. w 1/12 części, w ten sposób, że oddalił powództwo.

Powodowie w skardze kasacyjnej powołali podstawę przewidzianą w art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania przyczynę objętą art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego odnieśli do wykładni art. 6 ust. 2 zdania 2 w związku z art. 6 ust. 1 u.k.w.h. i wyjaśnienia, czy kupujący udział we współwłasności nieruchomości rolnej, na której prowadzone jest gospodarstwo rolne, od osoby wpisanej w księdze wieczystej jako współwłaściciel, powinien zostać uznany za nabywcę w złej wierze, z uwagi na to, że z łatwością mógł się dowiedzieć o niezgodności treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym przez sprawdzenie stanu jej posiadania oraz rzeczywistego stanu prawnego. Takie akty staranności umożliwiłyby nabywcy także dowiedzenie się, że gospodarstwo rolne prowadzą współwłaściciele i wyłączenie zawarcia umowy bez uwzględnienia przysługującego im prawa pierwokupu, wynikającego z art. 166 § 1 k.c. i powodującego nieważność umowy sprzedaży, przewidzianej w art. 599 § 2 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (post. SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok

SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, post. SN z dnia 4 lutego 2000 r., niepubl.). Skarżący zatem, uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powinien przedstawić argumentację prawną, pozwalającą przyjąć, że w sprawie rzeczywiście występuje powołana w nim przyczyna (postanowienia SN z 21 czerwca 2007 r., sygn. akt I CSK 178/07, niepubl. i z dnia 21 lipca 2005 r. sygn. akt V CSK 18/05, niepubl.).

Przyczyna objęta art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga przedstawienia zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazania, że jest ono istotne, nowe, poważne i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, ale także innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.). Ponadto zagadnienie powinno być sformułowane w sposób ogólny i abstrakcyjny, umożliwiający Sądowi Najwyższemu udzielenie odpowiedzi uniwersalnej, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia sporu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.). Nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej konkretnych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia.

Zredagowane przez skarżących zagadnienie pozbawione jest właściwości kwalifikujących je jako istotne i nowe w powołanym rozumieniu. Przytoczone w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania rozważania nie odwołują się do orzecznictwa Sądu Najwyższego ani wypowiedzi doktryny, które podejmowały tę problematykę (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 marca 2008 r., III CSK 333/07; z dnia 13 sierpnia 2008 r., I CSK 333/08; z dnia 14 maja 2010 r., IV CSK 66/10; z dnia 15 lipca 2010 r., IV CSK 90/10; z dnia 19 stycznia 2011 r. V CSK 198/10, niepublikowane). Niezależnie od tego skarżący zmierzają do uzyskania odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej przedstawionych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia. Nie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy we wskazanej we wniosku kwestii wyraził pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie

zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Nie zostało wskazane jakie argumenty przemawiają za stanowiskiem, że mimo tego w sprawie występuje zagadnienie prawne.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie wystąpiły okoliczności wskazujące na nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu, stosownie do art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.